

РЕШЕНИЕ

№ 28370

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **4965** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ЦАПК Прогрес Груп“ АД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], чрез адвокат Е. И. Д., с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 1, срещу Решение № 401/ 27.03.26 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) – С. при ЦУ на НАП. В допълнителна молба, представена във връзка с разпореждане на съда за уточняване на предмета на делото, жалбоподателят посочва, че обжалва Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22221425232741-004-001 от 23.12.2025 г., издаден от орган по приходите - В. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с посоченото Решение № 401/27.03.26 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се твърди, че оспорваното решение е незаконосъобразно и необосновано, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения на ДОПК и неправилни интерпретации на събраните доказателства, които са тълкувани превратно, изцяло в услуга на изводите на проверяващите органи. Сочи се, че, тъй като актът за прихващане или възстановяване по своето естество представлява индивидуален административен акт, освен на специалните изисквания за издаването му, уредени в разпоредбите на чл. 129 от ДОПК, той следва да отговаря и на общите изисквания за издаване на индивидуални административни актове, уредени в АПК, по-специално изискванията за форма на индивидуалните административни актове по чл. 59, ал. 2 АПК, част от които е необходимото съдържание на индивидуалния административен акт по чл. 59, ал. 2, т. т. 4 и 5 от АПК, а именно посочване на фактически и правни основания за издаването му и

разпоредителна част, в която се определят правата и задълженията на адресата, начинът и срокът за изпълнение. Твърди се, че в конкретния случай в обжалвания акт за прихващане или възстановяване липсва информация относно това кой е назначил проверката, по чия инициатива - на органа или на дружеството, с какъв акт е назначена тази проверка, както и формирано волеизявление на административния орган по отношение на остатъка от претендираните за възстановяване суми. Поради липсата на тази основна информация не можело да се прецени този акт какви задължения създава за неговия адресат, нито дали засяга негови права, свободи и законни интереси. Сочи се, че освен безспорната липса на отхвърлителен диспозитив, процесният АПВ съдържа и изключително лаконични и крайно недостатъчни мотиви. Излагат се доводи, че в конкретния случай поради наличието на административен акт, ползващ се със стабилитет - влязло в сила съдебно решение относно въпроса за дължимост на същите публични задължения, незаконосъобразно приходният орган в производството по реда на чл.129 ДОПК е постановил отказ за възстановяване на внесените суми, тъй като на основание чл. 129, ал. 5 ДОПК органът по приходите е длъжен след предявяване пред него на влязъл в сила административен акт да възстанови сумите, посочени в акта, заедно с дължимата лихва, в случай че сумите са признати като неправилно или недължимо платени. Следователно, органът по приходите неоснователно е отказал възстановяване на сума, внесена за погасяване на данъчно задължение, което е признато за недължимо съгласно влязъл в сила административен акт, както е в случая. С тези аргументи жалбоподателят моли съда да уважи жалбата му и да отмени оспорения АПВ като незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния и процесуалния закони. В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят не се представлява. Поддържа жалбата чрез представени писмени бележки.

Ответникът – директор на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП, се представлява по делото от юрк. А., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, като се позовава на мотивите в решението на директора на ДОДОП – С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява по делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че производството е започнало с Резолюция за извършване на проверка № П-22221425232741-ОРП-001 от 12.12.2025 г., изменена с Промяна на резолюция за извършване на проверка № П-22221425232741-ОРП-002/19.12.2025 г. и № П-22221425232741-ОРП-003/22.12.2025 г., издадени от Е. К. Л., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С., с които е възложена проверка по прихващане или възстановяване на „ЦАПК ПРОГРЕС ГРУП“ АД.

В резултат от извършената проверка е издаден Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22221425232741-004-001 от 23.12.2025 г. от В. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., който е предмет на спор в настоящото съдебно производство. С АПВ е извършено прихващане на подлежаща на възстановяване сума в размер на 265 884,67 лв., недължимо внесена по ревизионен акт, прогласен за нищожен с влязло в сила решение, както и начислена законна лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК в размер на 70 331.01 лв., с изискуеми публични вземания, събирани от НАП.

АПВ е издаден след отмяната на АПВ № П-22221424138942-004-001/20.08.2024 г., с който, на основание чл. 129, ал. 1 и ал. 4 от ДОПК, недължимо внесени суми по обявен за нищожен Ревизионен акт /РА/ № Р-29002920007799-091-001 от 30.09.2021 г. в общ размер на 265 884.67 лв., ведно с изчислена, на основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК, лихва в размер на 70 331.01 лв., са прихванати за погасяване на изискуеми публични задължения, в резултат на което не е останала

сума за ефективно възстановяване. АПВ е обжалван по административен ред и е потвърден изцяло с Решение № 1450/05.11.2024 г. на директора на дирекция ОДОП - С.. С Решение № 24860/21.07.2025 г. Административен съд София-град /АССГ/ е отменил горецитирания АПВ и е върнал преписката на ТД на НАП - С. за ново произнасяне съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в решението. В мотивите на съдебното решение е посочено, че е спазена последователността при погасяване по чл. 169, ал. 8 ДОПК /при липсващи данни за разноси/, както и конкуренцията на групите по чл. 219 от ДОПК, но не и изискването за съразмерност при погасяването. Следвало е подлежащата на възстановяване сума да се разпредели пропорционално на размера на всяко задължение в рамките на групата по чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 12207/01.12.2025 г. на ВАС, във връзка с което е възложена процесната проверка, приключила с АПВ № П-22221425232741-004-001/23.12.2025 г.

АПВ № П-22221425232741-004-001/23.12.2025 г. е оспорен по административен ред пред директора на ДОДОП - С., в резултат от което заместник-директорът при условията на заместване на директора на ДОДОП – С. е издал Решение № 401/27.03.2026 г., въз основа на Заповед № 3ЦУ-ОПР-16/09.06.2023 г. и Заповед № 3-ЦУ-30-442/17.03.2026 г. на изп. директор на НАП, с което е потвърдил АПВ като законосъобразен. Органът се е позовал на мотивите на Решение № 12207/01.12.2025 г. на ВАС, като твърди, че в тях е посочено, че, на основание чл. 219 от ДОПК, недължимо внесените суми по обявления за нищожен РА № Р-29002920007799-091-001/30.09.2021 г. в размер на 265 884.67 лв. и начислената на основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК лихва в размер на 70 331.01 лв. следва да се прихванат съразмерно. В резултат е прието при съобразяване на Решение № 12207/01.12.2025 г. на ВАС, че следва да се освободи сума за възстановяване в размер на 336 215.68 лв., която на основание чл. 129 от ДОПК следва да бъде прихваната с изискуеми публични задължения, събирани от НАП.

От справка за общите задължения на задължено лице /е-услуга/ е установено, че към 23.12.2025 г. дружеството има изискуеми публични задължения в размер на 6 167 662.99 лв., в т.ч. 6 167 652.25 лв., плащанията на които подлежат на разпределение от публичен изпълнител по изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. С оглед изложеното сумата за възстановяване в размер на 336 215.68 лв. - 265 884.67 лв. /данък върху доходите на чуждестранни юридически лица/ и 70 331.01 лв. /лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК/, са прихванати изцяло с изискуеми вземания в същия размер, описан в таблица в раздел I на АПВ. Прието е, че в резултат на прихващането не е налице сума за ефективно възстановяване.

В случая е изяснено от фактическа страна, че на „ЦАПК ПРОГРЕС ГРУП“ АД е извършена ревизия за установяване на данък върху доходите на чуждестранни юридически лица за период 01.10.2014 г. - 31.12.2014 г., приключила с РА № Р-29002920007799-091-001 от 30.09.2021 г., който е обявен за нищожен с решение на ВАС. Доколкото по този акт дружеството е внесло суми в общ размер на 265 884.67 лв., то е безспорно, че същите се явяват недължимо внесени и подлежат на възстановяване, във връзка с което при предходна проверка на основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК е начислена лихва в размер на 70 331.01 лв. Видно от мотивите на процесния акт, проверяващият орган признава наличието на подлежаща на възстановяване сума в размер на 336 215.68 лв. /265 884.67 лв. + 70 331.01 лв./. От друга страна, е констатирано, че към 23.12.2025 г. /датата на издаване на процесния АПВ/ лицето има изискуеми публични задължения в размер на 6 167 662,99 лв., плащанията по които подлежат на разпределение от публичен изпълнител по ИД № [ЕИК]/2021 г. В тази връзка органът по приходите е извършил прихващане с недължимо внесените суми и начислената законна лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК със задължения на

дружеството за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица за периода 01.10.2015 г. - 31.12.2015 г. и за периодите 01.01.2016 г. - 31.03.2016 г., 01.04.2016 г. – 30.06.2016 г. и 01.07.2016 г. - 30.09.2016 г. В резултат на извършеното прихващане не е останала сума за ефективно възстановяване.

Решението на директора на ДОДОП – С. е връчено на дружеството по електронен път на 30.03.2026 г., видно от представена разпечатка на удостоверение за извършено връчване по електронен път, съгласно което електронната препратка към електронното съобщение е активирана на тази дата.

АПВ е оспорен по съдебен ред пред АССГ, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство.

По делото е представена цялата административна преписка. Не са ангажирани нови доказателства от жалбоподателя, включително доказателствени искания за изготвяне на експертизи.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 144, ал. 1 от ДОПК постановява, че по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в самия ДОПК не е предвидено друго. На основание чл. 129, ал. 7 от ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване могат да се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Следователно, при обжалване на акт за прихващане или възстановяване следва да намерят приложение разпоредбите, отнасящи се до обжалване на ревизионен акт, залегнали в разпоредбите на чл. 156, ал. 1 и сл. от ДОПК.

Жалбата е процесуално допустима като подадена от процесуален представител на легитимирана страна – адресат на оспорвания акт, в предвидения 14-дневен срок от връчване на акта, при наличие на правен интерес от обжалване и след изчерпване на предвидената в закона задължителна процесуална предпоставка за оспорване по административен ред.

Разгледана по същество, същата се явява **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

При извършване на преценка за законосъобразността на акта за прихващане или възстановяване съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби /аргумент от чл. 160, ал. 2 ДОПК/.

Обжалваният акт за прихващане или възстановяване е издаден от В. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., който е определен за компетентен орган за извършване на проверка на „ЦАПК Прогрес Груп“ АД с Резолюция № П-22221425232741-ОРП-001/12.12.2025 г. от Е. К. Л. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С.. От събраните доказателства е установено, че към датата на възлагане на проверката, така и към датата на издаване на АПВ В. Д. И. е заемал длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., което определя материалната и териториалната му компетентност, с оглед седалището на дружеството, да извърши проверката и да издаде процесния АПВ. Издадените в производството актове са подписани от органите по приходите с квалифициран електронен подпис с валиден сертификат, издаден от доставчик на електронни удостоверителни услуги съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, въз основа на което и на основание чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ е спазена писмената форма за издаване на акта.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за нарушения на формата на акта и неговото задължително съдържание, закрепено в чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с пар. 2 от ДР на ДОПК. Изложени са мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването му.

При издаване на АПВ органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби.

Производството е започнало въз основа на Резолюция № П-22221425232741-ОРП-001/12.12.2025 г. от Е. К. Л. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., с която е възложено извършване на проверка относно задължения за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица за периодите от 01.10.2014 г. до 31.12.2014 г., във връзка с влязло в сила решение на АССГ. Срокът за завършване на проверката е продължаван с Промяна на резолюция за извършване на проверка № П-22221425232741-ОРП-002/19.12.2025 г. и № П-22221425232741-ОРП-003/22.12.2025 г., издадени от Е. К. Л., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С.. Определен е срок за приключване на проверката до 23.12.2025 г.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя относно възлагане на проверката. Проверката е способ за извършване на данъчно–осигурителен контрол по аргумент от разпоредбата на чл. 110, ал. 1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. За извършване на проверка не е необходимо изрично писмено възлагане по аргумент от чл. 110, ал. 4, изр. първо. За резултата от проверката се съставя протокол, когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл. 110 от ДОПК, когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по чл. 37, ал. 3. Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването.

В настоящия случай е спазен, както редът за извършване на проверката, така и предвиденият в закона срок. Не се установява в преписката протокол за резултатите от извършване на проверката, както и данни, че данъчнозадълженото лице е запознато с него. Последното представлява процесуално нарушение, но доколкото оспорваният АПВ противоречи на материалноправните разпоредби, е безпредметно да се изследва дали то попада в категорията на съществените, които обуславят незаконосъобразност на акта на самостоятелно основание.

Правната регламентация на прихващането и възстановяването се намира в чл. 128 - 129 от ДОПК. Според разпоредбата на чл. 128, ал. 1 ДОПК, недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Процедурата относно прихващането е разписана в чл. 129 от ДОПК - прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго, а след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия или проверка. Актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени

по реда на ал. 1-4.

В настоящия случай не е спорно, предвид установеното с влязло в сила решение на АССГ по адм. дело 12766 от 2024 г., че сумата в размер на 265 884,67 лв., която е била внесена във връзка с изпълнение на РА № Р-29002920007799-091-001 от 30.09.2021 г., който е обявен за нищожен с решение на ВАС, е недължимо платена. Освен това върху нея на основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК следва да бъде начислена лихва в размер на 70 331,01 лв. Органът по приходите действа при условията на обвързана компетентност, когато пред него с искането по чл. 128 ДОПК е представен влязъл в сила административен или съдебен акт, с който е признато правото на получаване на суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, такси, глоби, имуществени санкции, установени, събрани или наложени от органите по приходите. В този случай органът по приходите след представяне на административния или съдебния акт е длъжен да възложи проверка на лицето и в 30-дневен срок да издаде акт за възстановяване или прихващане, като в същия срок следва да възстанови посочените в акта суми, заедно с дължимата лихва.

В конкретния случай органът по приходите, както и ответният орган не оспорват правото на възстановяване на горепосочената сума – главница и лихви, но е прието, че до ефективно възстановяване на може да се стигне поради упражняването на прихващане на сумата за възстановяване с изискуеми публични задължения на дружеството, които са предмет на принудително изпълнение, и липса на остатък за възстановяване.

Прихващането е законен способ за погасяване на изискуеми задължения и може да се упражни при наличието на насрещни задължения – между едни и същи лица, които освен това следва да бъдат определени и изискуеми. Съгласно чл. 168, т. 2 от ДОПК прихващането е един от начините за погасяване на публични вземания, а на основание чл. 128, ал. 1 от ДОПК, недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Разпоредбите на чл. 169, ал. 1 - 7 от ДОПК уреждат последователността на погасяванията до образуване на изпълнителното производство, като според ал. 8 след образуване на изпълнителното дело ал. 3, За, 3б, 4, 5 и 6 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви.

Съгласно представена по делото служебна бележка от главен публичен изпълнител на л. 27, по отношение на „ЦАПК Прогрес Груп“ АД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. за задължения в общ размер на 6 166 095,95 лв., в т.ч. разноски 1 556,30 лв., главница 3 242 265,67 лв. и лихва 2 920 810,28 лв. Следователно, доказано е наличието на изискуеми публични задължения на дружеството, които подлежат на изпълнение. Извършеното с АПВ прихващане е между недължимо внесена сума по прогласения за нищожен РА в размер на 265 884,67 лв., както и начислената законна лихва в размер на 57 195,26 лв., и данък върху доходите на чуждестранните юридически лица за 2015 г. (за периода 01.10.2015 г. – 31.12.2015 г.) в размер от 265 884,67 лв., както и за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица за периода 01.01.2016 г. – 31.03.2016 г. за размер от 11 559,33 лв. и в размер на 87,61 лв., за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица за периода 01.04.2016 г. – 30.06.2016 г. за размер от 847,03 лв., за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица за периода 01.07.2016

г. – 30.09.2016 г. за размер от 601,78 лв.

В настоящия случай не се спори, че постъпилата от дружеството сума, която подлежи на възстановяване като недължимо платена, не е достатъчна, за да покрие всички изискуеми публични вземания, които са предмет на изпълнение по изпълнителното дело. Безспорно е също така, че тази сума е прихваната със задължения за данък, като е погасена само главница.

При извършеното с оспорения АПВ прихващане е спазена последователността при погасяване, предвидена в чл. 169, ал. 8 ДОПК, съгласно който след образуване на изпълнителното дело публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви, доколкото е извършено прихващане на недължимата сума с изискуема главница за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица и при липса на данни за задължения за разноски.

От друга страна обаче, съгласно справка за общите задължения на „ЦАПК Прогрес Груп“ АД, представляваща приложение към оспорвания АПВ, дружеството има разнородни задължения – за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица, за ДДС, за осигурителни вноски.

Член 219, ал. 1 от ДОПК определя реда за погасяване на публичните задължения в рамките на принудителното изпълнение, когато не са от един и същ вид. Съгласно тази норма, когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, постъпленията до изчерпването им се разпределят по следния ред:

1. за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски - съразмерно;
2. (изм. - ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г.) за други публични задължения, които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет - съразмерно;
3. за други публични вземания - съразмерно.

Извършеното прихващане е съобразено с правилото на чл. 219, ал. 1 ДОПК относно конкуренцията на групите по чл. 219 ДОПК, тъй като с него са погасени задължения от първи ред – за данъци. Допуснато е обаче нарушение на императивното изискване на чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК относно съразмерността при погасяването, тъй като с АПВ са прихванати суми единствено за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица при наличие на задължения по изпълнителното дело за ДДС, осигурителни и здравни вноски и корпоративен данък на нефинансови предприятия – всички представляващи задължения от групата по чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК.

Неправилно в мотивите на решението на директора на ДОДОП – С. е посочено, че е спазен редът за прихващане, тъй като в случая са прихванати само задължения за главница, което е в изпълнение на чл. 219, ал. 1 от ДОПК. Позовава се на липсата на конкуренция при приложението на чл. 169 и чл. 219 от ДОПК, като сочи, че съгласно чл. 169, ал. 8 от ДОПК първо следва да се погасят главниците по задълженията за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица и едва при остатък следва да се пристъпи към погасяване на лихви, като освен това следва да се съобрази чл. 169, ал. 5 от ДОПК и да се погасят първо най-старите задължения от съответния вид – тези, чийто срок за внасяне изтича най-рано към датата на плащането. Това тълкуване е неправилно. Съгласно 169, ал. 8 от ДОПК, след образуване на изпълнителното дело ал. 3, За, 3б, 4, 5 и 6 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви. В случая не е спорно, че по отношение на процесните публични вземания е образувано изпълнително дело, което обуславя приложението на последната разпоредба, която пък от своя страна изключва приложението на ал. 5 от с.з. Освен това ал. 5 се прилага във връзка с ал. 4 от ДОПК, която е обявена за противоконституционна.

Предходният АПВ П-22221424138942-004-001/20.08.2024 г. е отменен с влязло в сила решение на

АССГ именно поради нарушаване на чл. 219, ал. 1 от ДОПК, като в мотивите на Решение № 24860 от 21.07.2025 г. по адм. д. № 12766/2024 г. е посочено изрично, че е спазена последователността при погасяване по чл. 169, ал. 8 ДОПК (при липсващи данни за разноси), както и конкуренцията на групите по чл. 219 ДОПК, **но не и изискването за съразмерност при погасяването**. „Следвало е подлежащата на възстановяване сума да се разпредели пропорционално на размера на всяко задължение в рамките на групата по чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК. Изискването на закона за съразмерност е императивно и не е предоставена самостоятелност на административния орган за избор кое задължение от тази група да бъде прихванато“.

След като подлежащата на възстановяване сума не е била достатъчна да покрие изцяло всички задължения на жалбоподателя, изискуеми по изпълнителното дело към този момент, по-конкретно не е била достатъчна да покрие всички задължения за главници от първи ред, приходните органи е следвало приложат чл. 219, ал. 1, т. 1 от ДОПК и сумата да се разпредели пропорционално на размера на всяко от задълженията в този първи ред. В настоящия случай задълженията са както за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица, така и за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения, за ДДС и за осигурителни вноски, които също попадат в т. 1 от чл. 219, ал. 1 от ДОПК и следва да се погасяват съразмерно с данъка върху доходите на чуждестранни юридически лица.

Като не е сторил това, органът по приходите не само е издал акт за прихващане или възстановяване, който е в нарушение на материалния закон, но и противоречи на влязло в сила съдебно решение. Последното представлява най-тежкия порок, водещ до незаконосъобразност на административния акт и е основание за прогласяването му за нищожен по силата на чл. 177, ал. 2 от АПК. Като е потвърдил този административен акт, ответникът също е произнесъл едно незаконосъобразно решение.

Въз основа на горните мотиви жалбата е основателна и следва да бъде уважена, като се прогласи за нищожен АПВ № П-22221425232741-004-001 от 23.12.2025 г., издаден от орган по приходите - В. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 401/27.03.26 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, а преписката следва да се изпрати по компетентност на съответния орган по приходите за предприемане на съответните действия съгласно дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разноските в производството:

При този изход на делото на жалбоподателя се следват разноси за процесуално представителство от адвокат, но предвид липсата на изрично заявено искане в този смисъл, както и на доказателства за реалното извършване на разходи в тази връзка такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, 67-ми състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22221425232741-004-001 от 23.12.2025 г., издаден от орган по приходите - В. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 401/27.03.26 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на компетентния орган в ТД на НАП – С. за произнасяне съгласно дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на

страните.

СЪДИЯ: